

ubfordres som en Betingelse for den Fremmede, at han i et vist Antal Aar har opholdt sig her i Landet. Men der kunde dog være det Tilfælde, hvor det muligt kunde synes støvende, at man ikke har truffet nogen Forandring i saa Henseende. Jeg troer ikke, at Sagen vil møde nogen væsentlig Modstand fra den høitærede Indenrigsministers Side, om dette sidste Punkt blev saaledes forandret, som Udvalget har foreslaaet. — Til § 98 er føjet under Nr. 63 to Lovbestemmelser, som Udvalget har troet kunne opføres blandt dem, som skulle bortfalde. Det er en Selvfølge, at de blive at indføre efter den chronologiske Orden. — Under Nr. 64 er foreslaaet en Redactionsforandring, som gaar ud paa at stille dette Tillæg, at Loven ikke gjælder for Færøerne, paa en Maade, hvorved det bedre kommer til at harmonere med Paragraphens øvrige Indhold.

J. F. Petersen: Naar den ærede Ordfører nylig bemærkede, at § 94, saaledes som den er affattet, kun giver Kjøbstadhaandværkerne saa Lidet, som vel er muligt, saa er jeg aldeles enig deri; man giver dem efter min Overbeviisning slet Intet. Naar den ærede Ordfører endvidere har bemærket, at hele Udvalget var imod det Forslag, som er stillet af 15 ærede Medlemmer til den nævnte Paragraph, saa troer jeg dog, at den ærede Ordfører vil erindre, at jeg havde et Forslag, som jeg kun holdt tilbage, da jeg saae, at et Forslag i lignende Retning var stillet af disse ærede Medlemmer. Jeg kan altsaa ikke regnes blandt Forslagets Modstandere. Saaledes som § 28 er affattet, er det efter min Overbeviisning — jeg tør næsten sige en Spot imod Kjøbstadhaandværkerne. Man opstiller deri som Regel, at ingen Haandværker maa boe Kjøbstaden nærmere end 1 Mil, og saa undtager man fra denne Regel næsten alle de Haandværkere, der i saa Henseende kan tillægges nogen Betydning, saaledes at disse kunne boe lige op til Kjøbstaden. Naar man nu, saaledes som § 22 lyder, tillige giver Landhaandværkerne en uindskrænket Ret til at affætte deres Frembringelser til Kjøbstaden, ligesaa den Dag,

Loven udgaaer, saa vil jeg dog spørge, hvad det er, man virkelig indrømmer Kjøbstadhaandværkerne, hvad det er for en Betyggelse man giver dem i Overgangstiden? Det forekommer mig aabenbart at være aldeles Intet, ja værre end Intet, idet man lader, som man tog Hensyn til deres Lary. Jeg har derfor tilligemed 2 ærede Medlemmer af Udvalget stillet det Forslag, at § 22 først skal træde i Kraft den 1ste Januar 1862, hvilket Ændringsforslag jeg troer er saa billigt, at jeg virkelig ikke veed, naar man vil tage noget Hensyn til Kjøbstadhaandværkeres Stilling, hvorledes man saa kan nægte en saadan Indrømmelse. Man siger, at man vil skaffe en Overgangstid tilveie, ogsaa for disse Haandværkere; men det Gæste, man saa gjør, er, at man henviser dem til at forlade det Sted, hvor de nu drive deres Næringsvei, siger til dem: I kunne flytte udenfor Byen. Men nu vil jeg dog spørge, om de ærede Medlemmer have gjort sig aldeles klart, hvad dette vil sige, og om det er billigt imod de paagjældende Haandværkere? Mig forekommer det at være en stor Ubillighed. Den Mand, der er i en Stilling, opgiver den i Almindelighed ikke, førend han er haardt nødt til at gjøre det. Saalænge han blot har Noget at bestille, tænker han, at det vil forbedre sig, og, om jeg tør bruge et plat Udtryk, det er naturligt, at en saadan Mand betænker sig længe, førend han beqvemmer sig til at kaste det skidne Vand bort, uden at være sikker paa at faae noget ymere istedet. Jeg vil derfor paa det Indstændigste bede det ærede Thing om at vedtage den Ændring, som jeg i Forbindelse med 2 ærede Medlemmer har stillet til denne Paragraph, ligesom jeg ogsaa skal stemme for det Forslag, som er stillet af de 15 ærede Medlemmer.

Gomard: Jeg skal blot tillade mig den ganske korte Bemærkning med Hensyn til det af Udvalget under Nr. 59 til § 93 stillede Forslag, at det jo rigtignok er en stor Gøflighed, man her viser Kjøbmændene, idet man ganske overlader dem Valget imellem at være Kjøbmænd med eller Kjøbmænd uden Værtshuus-